

der var til Drøftelse i Finansudvalget, vilde føre til en Omordning af adskillige af Forholdene ved Aandssvageanstalterne. Imidlertid have mange andre Ting og særlig da væsentlig en Ting, nemlig Skattelovforslagene, i den Grad lagt Beslag paa Tingenes og Udvalgenes Opmærksomhed, at man foreløbig har ment at maatte skyde Ordningen af Aandssvageanstaltners Forhold fra sig. Det bliver derfor nødvendigt — om end det skal ske i al Korthed — at omtale enkelte af de Differenspunkter, der findes mellem den kritiske Revision og Statsrevisorerne. Jeg skal i Tilslutning til, hvad jeg anførte i Gaar, da Brejningesagen var til Behandling, atter fremhæve, at, saaledes som Forholdene nu ere ved Aandssvageanstalterne, ere vi ved at skabe os et Vestindien Nr. 2, et Institut, der i stigende Grad vil suge Penge ud af Statskassen, uden at det er muligt for nogen at standse denne Sugning. Vi have her en selvejende Institution med Statsbidrag, og det viser sig mere og mere, at til Trods for, at Kultusministrene veksle tilstrækkelig hyppig, er der ingen af dem, der har Lyst eller Mod til at søge en Ordning af disse Forhold, uagtet samtlige de Kultusministre, vi have haft i de sidste 5—6 Aar, særlig af Landstinget, men ogsaa af Folketinget, Aar efter Aar ere blevne stærkt opfordrede til at søge Aandssvageanstaltners Forhold ændrede. Om denne Mangel paa Lyst til og Mulighed for, at søge at følge Landstinget og i det hele Rigsdagen og tilvejebringe en Ordning af disse Forhold, skulde staa noget i Forbindelse med, at Forholdene skulde ordnes af Departementschef Asmussen paa en saadan Maade, at Hr. Direktør Asmussen kan være tjent dermed, ved jeg ikke, men der er dog en Mulighed for, at det forholder sig saaledes. Jeg skulde ikke have fremdraget denne Mulighed, hvis ikke Kultusministeren i Gaar tydelig havde peget paa, at der havde vi det ømme Punkt ved Forholdet. At Kultusministeren ikke nu er til Stede, kan jeg beklage. Jeg skal nævne nogle af de Punkter, der saaledes have været Stridspunkter. Der er for det første det, at man paa Anstalterne har en foruroligende Lyst til uafsladelig at foretage Nybygninger og derved forøge Anlægskapitalen i meget høj Grad, saa at de Penge, der skulde benyttes til at skaffe fattige aandsvage et Ophold, udelukkende kunne benyttes til Forrentning af de Summer, der ere anvendte til Byggeforetagender, og det uagtet det Aar efter Aar er lovet os, at der nu ikke skulde foretages flere Ny-

bygninger. Nu har man igen lovet det, men der er ingen Grund til at tro, at Løftet vil blive holdt mere, end det tidligere er sket. Det er altsaa det ene Punkt, Rigsdagen ikke kan billige, at man vedblivende anbringer Kapital i Nybygninger og saaledes umuliggør, at Pengene komme til Anvendelse efter Bevillingens Forudsætning, som er den at skaffe aandsvage fattige Børn et Opholdssted. Det andet Punkt, som staaar i Forbindelse hermed, er, at efterhaanden som Nybygningerne ere blevne noget begrænsede, har man faaet en foruroligende Lyst til at opsamle Kapital. Man synes at mene, at det vilde være rart paa en Tid, da Rigsdagen ikke er saa elskværdig, som den ellers altid har været, at have en solid Kapital i Ryggen. Men det strider mod Bevillingens Forudsætning, som er den, at Bevillingerne skulde anvendes til Alumner. Paa disse Punkter har hele Udvalget været enigt med Statsrevisorerne, og jeg skal for deres Vedkommende kun henvise til, hvad der tidligere er sagt ved tilsvarende Lejligheder her i Tinget. Statsrevisorerne henlede saa Opmærksomheden paa, at medens man har et af Ministeriet fastsat Regulativ for de Kellerske Anstalter, saa har man intet saadant for Gammel Bakkehus og Ebberrødgaard, og Statsrevisorerne mene, at, hvis der fandtes et saadant Regulativ eller en Vedtægt, vilde det medføre, at Anstaltnes Direktion ikke selv kunde begynde paa Nybygninger, men maatte have Ministerens Tilladelse dertil, og saa kunde Rigsdagen lidt bedre tale med Ministeren derom. Til dette Ønske om et Regulativ skal jeg ganske slutte mig, men jeg skal atter gøre opmærksom paa, hvad jeg har berørt baade i Gaar og i Dag, at et Regulativ, der skulde udarbejdes til Brug for Direktør Asmussen af Departementschefen i Kultusministeriet, som er den selv samme Mand, vilde vel blive et aldeles fortræffeligt Regulativ, men at det dog nok kunde være, at det lige saa godt kunde undværes. Ikke desto mindre skal jeg ikke undlade at give Statsrevisorernes Ønske den Støtte, der kan ligge i, at Folketingets Udvalg finder, at deres Betragtning er rigtig. Endelig er der i Forbindelse med, hvad jeg før talte om, endnu et Ønske fra Statsrevisorernes Side. Anstalten er bebyrdet med nogle 5 pCts Laan. Statsrevisorerne ville naturligvis gerne, at Anstalterne skulde frigøres derfor, for at Forrentningen ikke skal blive saa stor som nu. I saa Henseende skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at man har opsparret en